

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Andrzejewska (spr.)
Sędziowie:	Jolanta Łanowy-Klimek del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) w G.

o odprawę emerytalną

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 30 stycznia 2019r. **sygn. akt** VI P 434/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.902,82zł (pięć tysięcy dziewięćset dwa złote osiemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 września 2017r. do dnia zapłaty;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 295,15zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych piętnaście groszy) tytułem opłaty od pozwu;
- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.350zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 675zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) sędzia Jolanta Łanowy-Klimek

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 maja 2018r. powódka A. S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) w G. kwoty 5.902,82zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 września 2017r., tytułem odprawy pieniężnej w związku z przejściem na emeryturę oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że w dniu 1 lutego 2007r. nabyła prawo do emerytury. Od tego dnia była zatrudniona u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, która rozwiązana została na mocy porozumienia stron ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2017r. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy, na podstawie art. 92¹ k.p. po jej stronie zaktualizowało się roszczenie o zapłatę odprawy emerytalnej, w związku z czym pismem z dnia 8 września 2017r. wystąpiła ona do pozwanego o wypłatę świadczenia. W odpowiedzi pozwany odmówił wypłaty odprawy, stwierdzając, że nie jest ona powódce należna z uwagi na to, że umowa o pracę została zawarta w dniu 1 lutego 2007r., kiedy powódka posiadała już uprawnienia emerytalne.

Na wypadek nieuwzględnienia powyżej sformułowanego roszczenia powódka wskazała, na podstawie art. 191 k.p.c., że dochodzi na zasadzie roszczenia ewentualnego – iż prawo do odprawy przysługiwało jej już od 31 stycznia 2007r., w tym bowiem dniu, w związku z przejściem na emeryturę od dnia 1 lutego 2007r., ustał łączący strony stosunek pracy. Powódka podała, że wystąpiła wówczas do pozwanego z prośbą o wypłatę odprawy emerytalnej, jednak została zapewniona, że świadczenie to zostanie wypłacone po ustaniu „nowego” stosunku pracy łączącego strony na mocy umowy z dnia 1 lutego 2007r.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) w G. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w dniu 29 grudnia 2006r. powódka poinformowała go, że rozwiązuje umowę o pracę łączącą ją z równoległym pracodawcą w celu przejścia na emeryturę, w związku z czym pozwany pozostawał jedynym pracodawcą powódki. Następnie w dniu 31 stycznia 2007r. nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy łączącego pozwanego i powódkę i w tym dniu rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia, które w chwili obecnej jest już przedawnione. Po rozwiązaniu stosunku pracy powódka nie zgłaszała pozwanemu jakiegokolwiek roszczenia o zapłatę odprawy emerytalnej. Pozwany podniósł, że powódka otrzymała już odprawę emerytalną od poprzedniego pracodawcy, którym nie był pozwany, w związku z czym ponowna odprawa jej nie przysługuje.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2019r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka była zatrudniona u pozwanego od dnia 4 października 2004r. do dnia 31 stycznia 2007r. w wymiarze 1/2 czasu pracy na stanowisku głównej księgowej na podstawie zawieranych kolejno po sobie umów na czas określony. Równolegle powódka była zatrudniona w Szkole Podstawowej nr (...) w G. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy.

Decyzją z dnia 18 grudnia 2006r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał powódce prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2006r. W związku z przejściem na emeryturę powódka z dniem 31 grudnia 2006r. rozwiązała umowę o pracę ze Szkołą Podstawową nr (...) i z tego tytułu otrzymała odprawę emerytalną w wysokości 6-miesięcznego wynagrodzenia. Stosunek pracy łączący powódkę z pozwanym uległ natomiast rozwiązaniu z upływem czasu, na jaki został zawarty, w dniu 31 stycznia 2007r. Od 1 lutego 2007r. powódka pobierała emeryturę. W dniu 31 stycznia 2007r. powódka, poczynszy od dnia 1 lutego 2007r. nawiązała z pozwanym kolejny stosunek pracy, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, świadcząc pracę na stanowisku głównej księgowej początkowo – w okresie od 1 lutego 2007r. do 31 sierpnia 2007 r. – w wymiarze 1/2 etatu, a następnie – od dnia 1 września 2007r. – w wymiarze 0,75 etatu. Umowa ta została rozwiązana za porozumieniem stron 31 sierpnia 2017r.

W czasie trwania stosunku pracy pismem z dnia 21 listopada 2013r. powódka zwróciła się o wypłacenie jej odprawy emerytalnej. W odpowiedzi w piśmie z dnia 19 grudnia 2013r. powódka została poinformowana przez pozwanego, że odprawa emerytalna wypłacana jest w dniu ustania stosunku pracy.

W dniu 14 września 2017r. dyrektor (...) w G. odmówił wypłaty odprawy emerytalnej, powołując się na fakt, że umowa o pracę została zawarta w dniu, w którym powódka nabyła już uprawnienia emerytalne.

W listopadzie i grudniu 2006r. powódka otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze w kwocie po 714,28 zł oraz dodatek funkcyjny w wysokości po 200zł – łącznie 914,28 zł. W styczniu 2007r. powódka otrzymała wynagrodzenie w kwocie 1.122,85 zł, składające się z wynagrodzenia zasadniczego (735,71 zł), dodatku za wysługę lat (147,14 zł) oraz dodatku funkcyjnego (240 zł).

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd pierwszej instancji uznał, że roszczenie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd pokreślił, że powódka w okresie zatrudnienia u pozwanego była pracownikiem samorządowym w rozumieniu początkowo ustawy z dnia 22 marca 1990r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2001r., Nr 142, poz. 1593 ze zm.), a następnie w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 1260 ze zm.). Ustawy te, jako pragmatyki pracowników samorządowych określające ich status prawny, stanowiły zgodnie z art. 5 k.p. lex specialis w stosunku do przepisów Kodeksu pracy. Niemniej jednak w świetle art. 5 k.p. przepisy Kodeksu pracy w zakresie nieuregulowanym przepisami szczególnymi stosuje się posiłkowo.

Sąd powołał art. 21 ust. 1 ustawa o pracownikach samorządowych z dnia 22 marca 1990r., który stanowi, że pracownikom samorządowym przysługuje dodatek za wieloletnią pracę, nagroda jubileuszowa oraz jednorazowa odprawa przy przechodzeniu na rentę inwalidzką lub emeryturę.

Podano, że z dniem 1 stycznia 2009r. weszła w życie aktualnie obowiązująca ustawa o pracownikach samorządowych, która w art. 36 ust. 2 w zw. z art. 38 ust. 3 wprowadziła analogiczne do wskazanych powyżej uprawnienia do otrzymania odprawy emerytalnej. Tożsame w treści zapisy zawarte zostały w obowiązujących u pozwanego regulaminach wynagradzania.

Wskazane zostało, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, iż przesłanką nabycia prawa do odprawy przez pracownika samorządowego jest istnienie związku między ustaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę lub rentę. Związek ten nie jest tym samym, co rozwiązanie stosunku pracy z powodu przejścia na emeryturę lub rentę (wyrok z dnia 16 czerwca 2011r., I PK 269/10). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest przy tym pogląd, że przejściem na emeryturę jest zamiana statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta (wyrok z dnia 11 października 2007r., III PK 40/07). Następuje ono zawsze i tylko przez ustanie stosunku pracy. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy, osoba pobierająca emeryturę nie przestaje być pracownikiem. Ani nabycie przez pracownika prawa do emerytury, ani przyznanie świadczenia, ani nawet jego wypłata nie stanowią zdarzeń powodujących ustanie zatrudnienia. Pracownik pobierający emeryturę w czasie nieprzerwanie trwającego stosunku pracy przechodzi więc na emeryturę dopiero po ustaniu tego zatrudnienia. W wyroku z dnia 2 października 2013r., II PK 14/13 Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 92¹ k.p. nie ma zastosowania do pracowników samorządowych w takim zakresie, w jakim ich prawo do odprawy emerytalno-rentowej normuje art. 38 ust. 3, 4, 5 ustawy z 2008r. o pracownikach samorządowych. Zważywszy jednak na to, że unormowanie wynikające z ust. 3 art. 38, w myśl którego jednorazowa odprawa przysługuje w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, jest tożsame z regulacją zamieszczoną w kodeksie pracy, przy rozwiązywaniu problemów interpretacyjnych, powstających na tle tego unormowania szczególnego, uzasadnione jest uwzględnienie wypowiedzi judykatury na temat art. 92¹ k.p. We wskazanym orzeczeniu w sprawie II PK 114/13 Sąd Najwyższy potwierdził dalej, iż pojęcie przejścia na rentę z tytułu niezdolności do pracy, jakim posługuje się przepis art. 38 ust. 3 ustawy z 2008r. o pracownikach samorządowych, nie może być rozumiane inaczej niż zamiana statusu pracownika lub pracownika-rencisty na status wyłącznie rencisty, nawet jeśli do nabycia prawa do świadczenia rentowego, stwierdzonego decyzją organu rentowego,

dochodzi przed podjęciem zatrudnienia u pracodawcy, do którego uprawniony kieruje roszczenie o odprawę rentową i bez względu na fakt pobierania tego świadczenia, przy czym oczywiście przesłankę nabycia prawa do odprawy stanowi związek między ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy. Nadto w uzasadnieniu cytowanego orzeczenia wskazano, iż ponowne przekształcenie statusu rencisty w status pracownika-rencisty (co należy w sprawie odpowiednio odnosić do emeryta) na skutek nawiązania nowego stosunku pracy nie zmienia oceny zaszłych zdarzeń, skoro wstecznie nie powoduje upadku warunków nabycia prawa do odprawy.

Sąd uznał, że termin wymagalności roszczenia o odprawę emerytalną od pozwanego należy wiązać z dniem 31 stycznia 2007r.

Powołano art. 92¹ k.p. oraz wskazano, że w przypadku pracowników samorządowych wysokość odprawy uregulowana jest w pragmatyce zawodowej, która w tym zakresie częściowo wyłącza stosowanie art. 92¹ k.p.

Sąd stwierdził też, że co do zasady możliwe jest jednoczesne nabycie prawa do dwóch lub więcej odpraw emerytalnych w razie jednoczesnego przejścia na emeryturę przez pracownika zatrudnionego u dwóch lub więcej pracodawców - należy przyjąć, że odprawa przysługuje od każdego pracodawcy, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej (Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 stycznia 2011r., III PK 17/10).

Sąd Rejonowy podkreślił, że na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 grudnia 2006r. powódka otrzymała prawo do świadczenia emerytalnego od dnia 1 grudnia 2006r. W tym czasie nie przeszła jednak na emeryturę, albowiem pozostawała w dwóch stosunkach pracy, była bowiem zatrudniona zarówno przez Szkołę Podstawową nr (...) w G., jak i przez pozwanego. Stosunek pracy ze Szkołą Podstawową nr (...) w G. ustał z dniem 31 grudnia 2006r., zaś z pozwanym – z dniem 31 stycznia 2007r. Z tym też dniem powódka przeszła na emeryturę, albowiem jej status prawny zmienił się z pracownika-emeryta tylko na emeryta.

Sąd stwierdził, że skoro powódka przeszła na emeryturę z dniem 31 stycznia 2007r., to tym samym z tym dniem roszczenie o wypłatę odprawy stało się wymagalne. Z istoty roszczenia o odprawę emerytalną (art. 455 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) wynika, że staje się ono wykonalne w chwili „przejścia na emeryturę” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1990r., I PR 284/90, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 1998r., I PKN 508/97). Zawarcie w tym samym dniu kolejnej umowy o pracę, na podstawie której kolejny stosunek pracy miał rozpocząć się od dnia 1 lutego 2007r. (zgodnie z art. 26 k.p.) z jednej strony nie pozbawiło powódki prawa do odprawy, ale również nie spowodowało przerwy w biegu przedawnienia tego roszczenia. W niniejszej sprawie zarzut przedawnienia okazał się zasadny.

Sąd wskazał też, że powódka do dnia 31 stycznia 2007r. świadczyła pracę na podstawie umowy o pracę na czas określony, która – w świetle art. 30 § 1 pkt 4 k.p. rozwiązała się z upływem czasu, na który była zawarta. W tym samym dniu powódka zawarła nową umowę, na czas nieokreślony począwszy od dnia 1 lutego 2007r. i w tym sensie przerwała zatrudnienie celem nabycia świadczeń emerytalnych, o czym świadczy również fakt podjęcia wypłaty emerytury. Umowa o pracę nie trwała zatem w sposób nieprzerwany. Z dniem 1 lutego 2007r., zgodnie z art. 26 k.p., nawiązał się stosunek pracy na podstawie nowej umowy.

W konsekwencji Sąd uznał, że z dniem 31 stycznia 2007r. – w dniu ustania stosunku pracy wobec przejścia na emeryturę – rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia o wypłatę odprawy emerytalnej. Termin ten upłynął zatem 31 stycznia 2010r., zgodnie bowiem z art. 291 § 1 k.p. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Upływ terminu przedawnienia, na który powołał się pozwany, skutkuje oddaleniem powództwa.

Skoro niezasadnym okazało się ustalenie wymagalności roszczenia na 31 sierpnia 2017r. to roszczenie główne podlegało oddaleniu.

Sąd uznał, że fakt iż powódka otrzymała odprawę emerytalną od jednego z pracodawców w 2007 roku w powiązaniu z datą przejścia na emeryturę wyklucza dopuszczenie że ponownie powódka nabyła uprawnienie – w znaczeniu nowego terminu wymagalności takiego roszczenia – w 2017 roku.

Sąd stwierdził też, że wobec ustalenia iż powódka przeszła na emeryturę z dniem 31 stycznia 2007r. i od 1 lutego 2007r. podjęła zatrudnienie jako emerytka roszczenie ewentualne również okazało się przedawnione, zarzut pozwanego okazał się zasadny.

Sąd odwołał się też do twierdzeń powódki o analogicznym stanie w innej sprawie rozpatrywanej pod sygnaturą akt VI P 136/14 i uznał, że nie znajdują potwierdzenia. Mianowicie, Sąd Okręgowy w Gliwicach w tejże sprawie zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i zasądził powódce odprawę pieniężną przy czym istotną różnicą w stanie faktycznym było przerwanie biegu przedawnienia poprzez dobrowolną wypłatę odprawy przez pozwanego w tamtej sprawie (która następnie została zwrócona), co nie miało miejsca w rozpoznawanej sprawie VI P 434/18. W niniejszej sprawie powódka nie wykazała w ocenie Sądu, że pozwany (...) w G. zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia bądź w inny sposób uznał roszczenie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Wysokość należnego pozwanemu wynagrodzenia pełnomocnika ustalono na podstawie § 3 pkt 4 i § ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka w zarzucając:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu iż powódka:

- w dniu 1 lutego 2007r. uzyskała status emeryta,
- w dniu 1 lutego 2007r. nabyła uprawnienia do odprawy emerytalnej,
- powódka przerwała zatrudnienie u pozwanej w celu nabycia uprawnienia do emerytury,
- między powódką, a pozwaną nie miała miejsca ciągłość zatrudnienia pomiędzy 4 października 2004r. a 30 sierpnia 2017r.

a ustalenia te miały istotny wpływ na wynik sprawy.

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego art. 291 § 1 k.p. poprzez jego zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Wskazując powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych ewentualnie nieobciążanie powódki kosztami postępowania apelacyjnego ze względów słuszności.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie i Sąd Okręgowy w pełni aprobuje te ustalenia faktyczne przyjmując je jako własne. Z tym, że w ocenie Sądu drugiej instancji roszczenie powódki o zapłatę odprawy emerytalnej zasługuje na uwzględnienie.

Uprawnienie powódki do odprawy emerytalnej, przysługującej w związku z przejściem na emeryturę po rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 sierpnie 2017r. wynika z art. 38 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia z 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych (t.j.: Dz.U. 2019r., poz. 1282).

Po dniu 31 stycznia 2007r., czyli po dacie rozwiązania stosunku pracy już od następnego dnia tj. 1 lutego 2017r. powódka pozostawała w zatrudnieniu u strony pozwanej pobierając jednocześnie emeryturę. W tym okresie niewątpliwie miała ona cały czas status pracownika-emeryta. W dniu 31 sierpnia 2017r. łącząca strony umowa o pracę uległa rozwiązaniu i dopiero od dnia 1 września 2017r. powódka posiada wyłącznie status emeryta.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że kilkukrotne przejście pracownika na emeryturę nie jest wykluczone – uzasadnienie wyroku z dnia 9 grudnia 2015r. W orzeczeniu tym wskazane też zostało, że dla tak rozumianego przejścia na emeryturę pozostaje bez znaczenia okoliczność nabycia uprawnień do emerytury przed nawiązaniem stosunku pracy, chyba, że pracownik już wcześniej skorzystał z uprawnienia do odprawy. W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wyjaśnił, że z art. 92¹ § 1 k.p. wynika, iż użyte w nim sformułowanie "przejście na emeryturę" oznacza zamianę statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta, w związku z czym przewidziana w tym przepisie odprawa emerytalna przysługuje pracownikowi, jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w związku z tak rozumianym przejściem pracownika na emeryturę, choćby ją wcześniej pobierał, chyba że już wcześniej skorzystał z uprawnienia do tej odprawy – wyrok z dnia 11 października 2007r., III PK 40/07. Podobnie w wyroku z dnia 2 października 2013r., II PK 14/13 Sąd Najwyższy wskazał, że pojęcie przejścia na rentę z tytułu niezdolności do pracy, jakim posługuje się przepis art. 38 ust. 3 ustawy z 2008r. o pracownikach samorządowych, nie może być rozumiane inaczej niż zamiana statusu pracownika lub pracownika-rencisty na status wyłącznie rencisty, nawet jeśli do nabycia prawa do świadczenia rentowego, stwierdzonego decyzją organu rentowego, dochodzi przed podjęciem zatrudnienia u pracodawcy, do którego uprawniony kieruje roszczenie o odprawę rentową i bez względu na fakt pobierania tego świadczenia, przy czym oczywiście przesłankę nabycia prawa do odprawy stanowi związek między ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy. Pozbawienie prawa do odprawy rentowej, jako należącej do uprawnień płacowych pracownika, może nastąpić jedynie w przypadku zajścia określonej normatywnie przeszkody, jaką niewątpliwie stanowi wcześniejsze skorzystanie z uprawnienia do tej odprawy. Również i w uzasadnieniu tego orzeczenia zostało podkreślone, że kilkukrotne przejście pracownika na emeryturę lub rentę nie jest wykluczone.

Powódka u strony pozwanej nie skorzystała z prawa do odprawy po rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 stycznia 2007r. Dodać tutaj też trzeba, że stosunek pracy był kontynuowany już od następnego dnia. Natomiast okoliczność, że otrzymała ona w 2006r. odprawę od innego pracodawcy jest bez znaczenia. Nie jest bowiem wykluczone prawo pracownika do kilku odpraw emerytalnych jeżeli pracownik jest zatrudniony równolegle u różnych pracodawców i przechodzi na emeryturę równocześnie lub kolejno od wszystkich pracodawców – wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2011r., II PK 51/11 i z dnia 5 stycznia 2011r., III PK 17/10.

W ocenie Sądu Okręgowego roszczenie powódki o zapłatę odprawy emerytalnej, do której nabyła ona prawo z dniem 31 sierpnia 2017r. jest jak najbardziej zasadne. A. S. nie otrzymała bowiem wcześniej – w 2007r. żadnej odprawy emerytalnej od pozwanego pracodawcy. Może się więc ona domagać odprawy emerytalnej w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2017r., gdyż rozwiązanie to pozostawało w związku z przejściem na emeryturę. Od dnia 1 września 2017r., jak wskazano już powyżej, powódka posiada wyłącznie status emeryta, a wcześniej była cały czas pracownikiem-emerytem.

Z orzecznictwa Sądu Najwyższego, które Sąd rozpoznający sprawę podziela, wynika, że pracownik, który nie otrzymał należnej odprawy emerytalnej, może ponownie do niej nabyć prawo, pomimo przedawnienia wcześniej nabytego prawa – wyrok z dnia 13 stycznia 2011r., III PK 18/10. W orzeczeniu tym zostało wyjaśnione, że z art. 92¹ § 2 k.p. (zwłaszcza ze zwrotu "ponownie nabyć") wynika wniosek, iż pracownik, który nabył prawo do odprawy emerytalnej, lecz jej nie otrzymał, może je nabyć ponownie, pomimo przedawnienia wcześniej nabytego prawa.

Art. art. 92¹ § 2 k.p. znajduje zastosowanie do pracowników samorządowych na podstawie art. 5 k.p.

Podsumowując powódka nabyła prawo do odprawy emerytalnej, przysługującej w związku z przejściem na emeryturę po rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2017r. w wysokości 5.902,82zł.

W tym miejscu, celem wyjaśnienia, Sąd drugiej instancji wskazuje, że w powołanej przez Sąd pierwszej instancji sprawie VI P 136/14 (VIII Pa 6/15) wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015r. zasądzona została na rzecz pracownika odprawa emerytalna wymagalna w związku z rozwiązaniem z dniem 31 grudnia 2007r. wcześniejszego stosunku pracy. Sąd drugiej instancji w sprawie VIII Pa 6/15 doszedł bowiem do przekonania, że nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia o odprawę wymagalną na dzień 31 grudnia 2007r. Ponadto w przypadku tamtej pracownicy nastąpiła przerwa w zatrudnieniu, gdyż była ona zatrudniona od 1 października 1998r. do 31 grudnia 2007r. i następnie od 2 stycznia 2008r. do 31 sierpnia 2013r. Była to więc inna sytuacja faktyczna niż w rozpoznawanej sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok zasądzając na rzecz powódki odprawę emerytalną (na podstawie art. 38 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia z 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych t.j.: Dz.U. 2019r., poz. 1282) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). O kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. a także § 2 pkt 4 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. a także § 2 pkt 4 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.).

(-) Sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (-) Sędzia Małgorzata Andrzejewska (-) Sędzia(del.) Anna Capik-Pater